

הַלְכּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שָׁנָה

ביאורים ומוסיפים

שאיפיו אם הם פחות מבית סאותים ואסור להוציא מהבית לתוכו, שכן שם גדרות לעצמם אינם טפחים לחצר [החו"ד לנו] (גלוות חוו"א) העיר, שלפי זה היה אסור לשאוב מים מבור עמוק עשרה טפחים ולהבניט לבית, שהרי הוא מוציא מקרקע ביתך. אמנים סיים, שם מוקם המים הוא פחות מבית סאותים יתכן שאינו נשחט ברכਮלה אלא בראשה, ומותר לטלטל לשם, רצ"ע.

וכדברי החזו"א כתוב גם בשורת אמריו יושר (ח"א סי' קע), ובמילים אחר (ח"ב סי' פ) כתוב לענין עיר שיש בה אילנות, שדעת הבית מאיר (כאן סי') שאם האילנות מוקפים לעצם ומוקם האילנות הוא יותר מבית סאותים, הרי מקום זה הוא ברכמלה, וגם אם הוא פחות מבית סאותים אסור להוציא מהבית לשם, ואילו האמרי יושר צידם להיתר, משום שאין אומרים מהচיטה לאstorו. ומ"מ, גם לשיטותו כתוב האמרי יושר שם יש בחוץ שורה عمוקה י' טפחים ובתוכה פירות, אסור להוציא מהבית לשם. וראה בה"ל לעיל ס"ט ד"ה אבל, שמדובר בדבריו שאופן זה אינו דעתו במחיצה לאstorו.

[שעה"צ ס"ק ה]
מה שאין כן בזו שעיל כל פניהם ירד המדרון לעמק עשרה טפחים, בודאי אין בכלל ריש וטיטי⁴².

(42) מבואר בדבריו שאם המים עמוקין י' טפחים במוקם אחד כדי שרות הייחודה, של כל המדרון דין ושל ערים, ומŻצופף להזות ייחודה יותר מבית סאותים איפלו שאית מותלתקט י' טפחים מתרך ד' אמות, ואף שבמשך המדרון עצמו איתו י' טפחים. והחו"א (או"ח סי' פט ס"ק ג) כתוב שלא נראה כן, שאם כן אין לדבר שיטור, אם יש המשר אוביעה טפחים עוקמך י' טפחים, יהי כל המוקם מרדן כוחעים. ועד הקשה, שלא משמען כן בדרכי הב"י. ולכן נחלה החזו"א, ולעתו דמקומות שאיתם עמקים י' טפחים אינם מעצטרפים להזות על דם שעור מקומו רבו החצר או יותר מבית סאותים. ובמה שקהשה השעה"צ על מה כל החצר אסורה, הרי מקום המדרון שאינו עמוק י' אינן המדרון נשחט בתה הרשב"א, תמה החזו"א (שם), שאיפלו אם אין המדרון נשחט בתה כבוד, שאז נאסרים בין המדרון לבין שטחים העומק הוא רוב החצר, אבל יש שם יותר החצר. וכן אם המקום העומק הוא מיעוט החצר, אבל יש שם יותר מבית סאותים, הרי הוא אסור את המדרון והחצר משמשם פרחצים במילואם למוקם זה. וכובנות החזו"א שעל אף שהמדרון איט בשימוש של מחיצה, וכן גונג שותלתקט י' טפחים מתרך ה' אמות, מ"מ במקומות שהמים עמוקים י' גאנסרים, ומיליאו אוסרים שאר המדרון שהרי אין שימוש בשיטור ממחיצה שייחוץ בינהם.

[ביה"ל ד"ה דינט]

מה שאין כן קשוח לא בפנים בענוגנו⁴³.
(43) ואם המחזיתות עלות מעלה מן המים טפה, כתוב החזו"א (או"ח סי' קג סי' ז) שהחן שגם לדעת הריטב"א גם אם המחזיתות מותלתקות י' טפחים מתרך ד' אמות נוחש בתה ממחיצה. ושוב כתוב שם סי' קיג שככל וה הוא לדעת המשנ"ב בפרישת דברי הריטב"א, אבל נראה יותר לפשט דברי הריטב"א באוקן אחר, שכובנותו שאם יש הפסג' טפחים מן המקום הייש שבחצר עד תחילת המחזית, כל החצר אסורה, כיון שבאונן זה תחילת המחזית שבתוך המים מכוסה במים, וכן שמיים אלו הם הסיבה לביטול דין דירה שמן הגידור ולפניהם על ידי יהוה ממנה ולפניהם יותר מביתם טפחים. אבל אם תחילת המחזית קרובה למקום היבש פחות מאי, נוחש מרדין לבוד כאייל המחזית מתחילה מתחילה המים, ורק הדיא מועילה להזיר.

[ביה"ל ד"ה הזורעים]

מספקנא דהמקל בז' אין לסתות בקדוחות⁴⁴.

(35) בברור דבריו כתוב החזו"א (או"ח סי' פט ס"ק כו), שכובנותו דיקא בחוץ שהיא פוחטה מבית סאותים או בית סאותים, ונורעה רובה או כולה [שחרי באופן שנורעה רק במשמעותם, כתוב המשנ"ב ס"ק פג] שיש להקל בשעת הדחק איפלו ביש שם רעשים. ועתה החזו"א (שם) שאם החוץ נורעה רובה או כולה אין להקל בו, אלא שהויסיף בשעת הדחק אפשר להקל מעתם אחר, ממשום שיש לסיכון על דעת הרמב"ם והסמ"ג ושאר פוסקים, שבית וקרפף נחשים רשות אחת, וכמו שכותב הביה"ל ל�מן (סי' שבע ס"א ד"ה א).

[משנ"ב ס"ק פג]

ואם יש ממחיצה⁴⁵.

(36) וגם אם עשה צורת הפתח בין הזרעים לשאר החצר, כתוב בשורת מהרש"ם (ח"ז סי' ו) שנחשב כשיוני מקומות, ואין הזרעים אסרים את החוץ מדין רבו והן, ובשורות דברי חיים (או"ח סי' כח) כתוב, שיש להתר גם על ידי ממחיצה גרוועה, בגין שעמידה קבנה קבנה בפחות מג טפחים בין זה להז.

[משנ"ב שם]

על-כן ראי שלא לאיל או לשאות בגעה בשבתי⁴⁶.

(37) טעם נסוף שיש להזיר מלשרות בגינה בשבת הובא ברמ"א לעיל (סי' של ס"ג), שיש לחוש שמא יפל שם מים וצמחייה.

[שעה"צ ס"ק עט]

חולקין רשות לעצמן וקיי בכלל ברמלת⁴⁷.

(38) ובduration החזו"א (או"ח סי' קיג) כתוב השונה הלות (ס"ל), שיש להקל שכן הימים מבטלים את המחזית איפלו הם ויזדים מעד צד.

[שעה"צ ס"ק פג]

וקמודן בענוגנו⁴⁸.

(39) ולענין ביריכת שחיה שהמקום המוקף הוא יותר מבית סאותים, כתוב בשות' מונחת יצחק (ח"ז סי' לב) שאינה נחשבת מוקפת לדירה אלא אם כן יש היקף המחזיתות שלה בית דירה, שאזנדוניות גם היא לחקל מתשימייז הדירה, אבל אם אין בהיקף זה בית דירה, הרי זה נוחש לקרפף, ואסור לטבול בה בשבת מושם איסור לטול ברכמלה, מוקחו מדברי השעה"צ, שחלק בין מוקם שכבר מוקף לדירה שאו אין שאר תשמייז מבטלים ממנה שם מוקף לדירה, לבן מקום שלא היה מוקף לדירה, שאן בכח תשמייזים באלו לעשוו מוקף לדירה.

[משנ"ב ס"ק פט]

דינם בערעום⁴⁹.

(40) ואס דערטו לפנות את המים מיד, כתוב החזו"א (או"ח סי' פט ס"ק ד) שאין סרא שודירה מהבטלה מוחמתם, ואס פינה את המים כל שכן שאנו צער לפזר את הגדר ולהזיר ולגדור לשם דירה, וסימס בצע"ע.

[משנ"ב שם]

בחליל הרים עצמן געשׂו ממחיצה בין מקום הרים לשאר החוץ ואין אסホ אֲלֵא מקום הרים עצמוני⁵⁰.

(41) חילוק נסוך כתוב החזו"א (שם), שאם המים נחשבים גדרותם לעצם, מקום המים נדון כרכמלה [לדע� הריטב"א איפלו אם הם ראוים לשתייה, ולדעת התוס' דיקא אם אין המים ראויים לאדם אלא בבדומה או לבביסת] אם הוא יזרר מבית סאותים [ויש סוברים

הַלְכֹות שֵׁבֶת סִימָן שָׁנָה

ביאורים ומוסיפים

شمועיל לפנים, כתוב מהרש"א (שם כה, ב) והעתיקו הרעק"א ב galinon ha-sho'ot (כאז), שכאן אפילו אם אין כותלי החצר נכנסים לחצר אין יותר על ידי נראה מבחוץ, שכן נראה מבחן מועל אלא באזון שאפשר לומר מינו כגון בחוץ קתנה וגולה (בדלקמן בש�ע סי' שעדר סי'ג), שכן שהמחיצות מועלות להתרIOR את הגדולה שלא תהא פרוצה, הריהן מועלות גם לקתנה שלא תחשב פרוצה לגודלה. אבל כאן חצר וקרפף שני עניינים הם, שהחצר חרונה הוא ממשם שהוא פרוצה, והקרפף חסרונו הוא ממש שמדובר בחצר.

והמשנ"ב העתיק את דעת הרשב"א והריטב"א, אף שלקמן (סי' שהה ס'ק בד) נקט בדעת התוס' לענן מבוי שנפרק לרוחבה שהיה יותר מבית סאותים, שאפילו אם אין כותלי המבו נכנסים לתוך הרחבה אין המבו יותר מדין נראה מבחוץ, לפי שכן שכטלים אלו אינם מועלות להתרIOR את הרחבה, אינם מועלות להתרIOR את המבו, משום שכאן הלא הגופופים מועלות להתרIOR את החצר, ורק נקט המשנ"ב שככל הדעות מועל בו מינו.

[משנ"ב שם]

ואם לאו אין זה נקרא גנץ במלואו⁴⁵.

(49) ובמה שהציריך המשנ"ב שכוטלי הקרפף יהיו נכנסים לתוך החצר, כתוב החזו"א (או"ח סי' פח ס'ק יז), שהיינו דוקא באזון שהכותל שבין

הקרפף לחצר היה שקווע באויר החצר, שאנו כהונפל הכותל אם אין כותלי הקרפף ממחיצות נכנסים לפני החצר נתר הקרפף מדין נראה מבחוץ כוה

אבל אם כותל הקרפף אינו נכנס לתוך החצר, אלא יש כותל ישן

בין החצר לקרפף, ונפרץ חלקו כוה , אם כן גם אין כותלי הקרפף נכנסים לחצר, בין החצר sagipofei הקרפף מתוירם את הקרפף פרוץ במילואו ולא יוועלו כותלי החצר להחישבו לנראה מבחוץ, כתוב בביבה"ל (שם) בשם הפמ"ג, שככל היורץ ציריך ג' טפחים, והחזו"א (או"ח סי' סז ס'ק יב) ציריך שדי בכל שהוא. (עירובי כה, ב ד"ה ההיא), שהייתר בנראה מבחוץ הוא מדין מינו

[ביה"ל ד"ה והוא]

וגם אין קשה להשפט שם בתקומישין של חצר⁴⁴.

(44) אמנם החזו"א (או"ח סי' פט ס'ק ז') הסתפק בזה, וכותב שיתכן שמים מבטלים את תשמייש חצר גם אם אין גבוחים ג' טפחים, ועiker הדבר תלו依 אם הוא עדין משתמש בתשמייש חצר במקומם המים, וסיים בע"ז.

[משנ"ב ס'ק צב]

ולקה"כ הקללו בפי תקרה אף שפיקה בשפצע⁴⁵.

(45) בספר דרך אמונה (כלאים פ"ז הל' ייח באור ההלכה ד"ה פי תקרה) הסתפק אם מה שהתייר לכן פי תקרה בשיפוע הוא משום שפי תקרה זהה מועל מן התורה, ואם כן גם בכלאים יוציא להקל בין המינימ, או שמן התורה יינו נשכח לפני תקרה, אלא שחכמים הקילו בקרפף שהוא מורבען, ואם כן לענן כלאים אין מועל לחلك.

[משנ"ב ס'ק צד]

שגנץ במלואם זה לזה⁴⁶.

(46) ואם נפרצו בשבת, הסתפק החזו"א (או"ח סי' פח ס'ק יד) אם אומרים בהז' הוואיל והוורתה התורה, שהרי פסק השו"ע לפקן (סי' שעדר סי'ב) שבמקרים שיש חסרון מחייב אין אומרים 'וואיל והוורתה התורה', וש לדין אם באזון זה נחשב כחזרון במחייב.

[משנ"ב ס'ק צו]

וכמי' שכתלי הקרפף בתוך חלל קחצרא⁴⁷ מבקנים⁴⁸.

(47) וצריך שיתהה בין לבין כותלי החצר ג' טפחים כוה , שאם הם קרובים זה להז' ג' טפחים, אומרים בלבד, ועדין אם ניתרים מדין מהיצה הנראית מבחוץ כמבואר בש�ע לפקן (סי' ס'ג וממשנ"ב שם ס'ק כו ו-כח, ובסי' ס'ג ובביה"ל שם ד'ה ובעננו). וראה מה שכתבנו לפקן סי' ס'ק כו.

ולענן כמה ציריך שיינטו כותלי הקרפף לתוך החצר כדי שייחסב פרוץ במילואו ולא יוועלו כותלי החצר להחישבו לנראה מבחוץ, כתוב בביבה"ל (שם) בשם הפמ"ג, שככל היורץ ציריך ג' טפחים, והחזו"א (או"ח סי' סז ס'ק יב) ציריך שדי בכל שהוא.

(48) מבואר מדרביו שאם אין כותלי הקרפף נכנסים לתוך חלל החצר, הריהן יותר על ידי שנראה מבחוץ, והוא בדעת הריטב"א והרשב"א, וכן שכתב בשעה"צ (ס'ק צד). אמנם לדעת התורה (עירובי כה, ב ד"ה ההיא), שהייתר בנראה מבחוץ הוא מדין מינו

הלוות שבות טוון שנה

ריד

ת שם כה ורכבת
ונכחות
בקפקט ומכמו שקבב
הנ"א"ש לעתה נאר
רווח א' שם סומסן
אזרילא ובקורשו
רש"ב שם ובקורשו
מעשרה והפר עליוני מהיצה זו, שעל יריה בטלה מהיצה ראהנה
אברה זבילה קבילה מהיצה אחורונה, (ק) *אברה זבילה מהיצה אחורונה,

אם הקרווי משבע: יג קרבף בבייט-סאחים, (צ) מתר (צ) אפללו
(טו) מפנוי (צ) *שמוקום המיצה מיתר (צ) ונעשות יותר על סאותם: יד קרבף
יותר מבית-סאים שלא החרף לדירה, (צ) ופתח בו פתח (צ) ועשרה מהיצה לאביו (צ) יוצר
בפ"ע, ע"ש: (ז) טפחים. ופחוט מי טפחים היל כתיט ופרש שאין חולקין רשות לעצם. ועם"א: (טו) קרבף. ומיר כי יש להזכיר גופנים וגפרץ פחות
מי,ral א' אף החצר אסור דור נפרץ במלואו, הג"א. ועס"ש:

באר היבט

בענין שם בקדמי. והגה יישרוףים זה שהביא הריטב"א והוא קראב"ה, וכן קראב"ה
ברקמבר בחודשי אונוס קרומנס ממקא ברואש ספר משדרה רקסן. וכן
כתב הוזה באור. וכן שם עד בחודשי אונוס שנ הוא גם בירן דעת
ספר הביבים, וזכה הוכחת הרשב"א מטהיה דראק, אלא אמור בשותה
קוברים טפשישו בהלהק וכשהוא בבחות מעשנה טפחים אויל לילך בו
ידי הדקין ולשם הולוק, לא נאמר אף בקרוף שמשישו לדירה דאם יש בו
יונד וסוטם. ואך דלקפן בסימן שא סעיף במתבר
הרביא רפי תתקינה בשפוע לא אמיינן שי חקירה יונד וסוטם,
שנ"ה יונד וסוטם, וכך במלואם שאינה מקורה רשות-היחיד
(פע) חלקו אחים-רונים, דשאנין קא דמן התוועה רשות-היחיד
וגואר לחמיד של פקלום דרכון. ועי, דמספקרא דפלולו לסכטר הרא"ש
קומר הווא לכליל עלא שחררי מפרק ארכע מחיצות, אלא שחקמים
גערו קרבף יותר מבית-סאים, ולתקני הילו בפי תקנה אף
שפחים בשפועו, מה שאין בין הקטן נפרץ מהיצה, לא אמדין יותר
וסתום אל-אמדין פיה שוה: יג (צ) ממצאים. ולא היה מחייב
לדריה: (צ) שגפרציז במלואם זה להזה"ה וכו'. הלשון מגובם,
דבאתם אם שניהם נפרציז במלואם גם חצר אסור, שהרי הוא
פתחת ודריך לקרבף רשאסר: אלא מני (ט) שהיה החצר
(ל) רחוב מתקרפף ונשארו גופנים מהצדין, ועל-כן החצר מטר
דלא גערן נפרציז לתקרפף, וגם מיר שפצת החצר לא קה
יוטר מעשרו אמות, דבויור מועל, (ט) אפללו נשארו גופין
שיגים אסוריין, דשוכב לא מאיין פמח לא פראה: (צ) שמקום
המוחיצה מפרק. ואדור קחצר אינו עושחו יותר על בית-סאים

משום שהוא אויר מפרק, רק קוקום שעה מהיצה, שאינו בכל החקיר,
סטאים: (צ) ועשרה יותר על סאים. ומיר (ט) שכתיל קרבף אמרות, ואם לאו (ט)
אין זה גראן גברץ במלואו⁴⁴: יד (צ) ופתח בו פתח
גתזה ובצד זה יתרים על רחוב קרבף ארכע אמות, ואם לאו (ט)
הלשון בגאנס קצת, ובכך קורר קרבאים (ט) שבאו ביזור, שההמקיף שלשה קמלים
עשה פתח, וזהו שטח מתחבר יפתח בו פתח, אלא שלא פמח קחצרה עשה פמח קרי שיכול
לילד ולהמשמש בכנים קרבף, וכן הוא גם בנתה קרבף, רשתא קני קרבף להאר נחפהה לאמר
שלשה טפחים, פריליל בסייע ו: (צ) יותר מעשרה. ובשיטת קחצר ב庆幸 ורבקין בשעור זה. עיין שם מה שפנקנו באור
הילכה: (ק) *אברה זבילה. והוא כדי אם הפללה (ט) בידים זבili סמך על מהיצה קראושה, גס-גן לא מהני: (ק) חזור

משנה ברורה

ונרפס בצלמא, שאין חולקין רשות לעצם: יב (צ) מטר. שפי
מקונה (ט) יונד וסוטם, וכך במלוא מהיצה מפסקה בין הכא
המקורה לבייט-סאים שאינה מקורה, ונמזה שאין שם אלא בירן
סאים: (צ) ואפללו אם הקרווי משבע. ביען גאיין שלגנ
(פע) שפחים באקלסן, וכן ממשמע לו (פע) שגד בפי תקירה קוז
הרביא רפי תתקינה בשפוע לא אמיינן שי חקירה יונד וסוטם,
הרביא אחים-רונים, דשאנין קא דמן התוועה רשות-היחיד
וגואר לחמיד של פקלום דרכון. ועי, דמספקרא דפלולו לסכטר הרא"ש
קומר הווא לכליל עלא שחררי מפרק ארכע מחיצות, אלא שחקמים
גערו קרבף יותר מבית-סאים, ולתקני הילו בפי תקנה אף
שפחים בשפועו, מה שאין בין הקטן נפרץ מהיצה, לא אמדין יותר
וסתום אל-אמדין פיה שוה: יג (צ) ממצאים. ולא היה מחייב
לדריה: (צ) שגפרציז במלואם זה להזה"ה וכו'. הלשון מגובם,
דבאתם אם שניהם נפרציז במלואם גם חצר אסור, שהרי הוא
פתחת ודריך לקרבף רשאסר: אלא מני (ט) שהיה החצר
(ל) רחוב מתקרפף ונשארו גופנים מהצדין, ועל-כן החצר מטר
דלא גערן נפרציז לתקרפף, וגם מיר שפצת החצר לא קה
יוטר מעשרו אמות, דבויור מועל, (ט) אפללו נשארו גופין
שיגים אסוריין, דשוכב לא מאיין פמח לא פראה: (צ) שמקום
המוחיצה מפרק. ואדור קחצר אינו עושחו יותר על בית-סאים

פטה, רשיי ברכף צד עמוד ב: (פע) וכי מאור קרבוי רשיי בכרבו הפתחיל שגפרץ במלואו, וכן קבאר קחצר פקי רדא"ש וברבנו ריחן, וכן
מקוח מטהורו וכן ברכבו בהמ"ח זחויים וכדליך: (פע) פרישה ומאמר-רכבי ובהרשותם וויתמייא, וכן כתם הגריא בסיכון שאהה אינו יומת להט:
(ט) פנא-אברהם וש"א. והגה הטעות-שחת זח לחודש קונה שישחה קרשה והזח לערמיד זה בברוי קרא"ש זבורוי רוקב"ס, ולא נהירא וקדומוח מרבונ
ירחים פלמיין, וגם ברכבי קרבאים אינו מכך: (ט) ואם קרבף קה רחוב מטהר ברכב זח קחצר פוחת למלול קעיפין
הפהר, אך כל זה אס פוצית החצר לא קה יוטר עasz: (ט) בן קבאר בתוכה בכתחות אש"ר" בקנש"א ורטב"א, וכן ברכבי מרדכי בגין קעיפין
מן-אברהם, ולכן כל חצר קשיה קים קהה ורשות-היחיד גמור ברכב זח רשות-היחיד קוי רשות-היחיד, ואם-בון קבר לבקבף
שגפרציז, ולא בטל חצר קשיה קים ברכב זח רשות-היחיד גמור ברכב זח רשות-היחיד קוי רשות-היחיד, ואם-בון קבר לבקבף
זה איני, אבל לשגנש שפир מאטורי הפקום לזרקף, שהרי ברכב גודא שחא הוא בית-סאים מאטום בקהלו גס-גן מטר לטלטל על
ספלוי או-על-פי שעודפים על בית-סאים, ומכל קוקום קשנעל אצטוף לאסור, וכבר-בן דיא שפיטל מטר גס לאסור, דיא ערודין
הקשר ורטב"א בלשנא קפא דכל שגדה בפגיד, והחטיר את האחדות: (ט) דחובבין אונט תגפונם גס כרך-רבקה, אך שפנקנו אינו נבר הילו נבר מרבון
וכד-אברא לא לקלפין סג דכל שגדה בפיג'ון ושה בפיג'ון גס כרך-רבקה: (ט) בן מאור קחצר פוחת רואש: (ט) גס וזה שם:
(ט) פשוט, ולא דמי להאי רה"ה בעשי רוחף לשלוחו מטר גס לאסורי רוחף מטר גס לאסורי רוחף גודא מושעה בגופה דבלל, שהרי קהה
מקלחא סטקה בעשר וחודר וחופר שעל-גביה ורונו אפללו עושה גודא קרע, מה שאין בן קא דלא עכיד בפה בלום, וכן מוח שם קבאר קברע"א, ען

שער האצ"ן

(ט) גרא: (פע) רשיי ברכף צד עמוד ב: (פע) וכי מאור קרבוי רשיי בכרבו הפתחיל שגפרץ במלואו, וכן קבאר קחצר פקי רדא"ש וברבנו ריחן, וכן
מקוח מטהורו וכן ברכבו בהמ"ח זחויים וכדליך: (פע) פרישה ומאמר-רכבי ובהרשותם וויתמייא, וכן כתם הגריא בסיכון שאהה אינו יומת להט:
(ט) פנא-אברהם וש"א. והגה הטעות-שחת זח לחודש קונה שישחה קרשה והזח לערמיד זה בברוי קרא"ש זבורוי רוקב"ס, ולא נהירא וקדומוח מרבונ
ירחים פלמיין, וגם ברכבי קרבאים אינו מכך: (ט) ואם קרבף קה רחוב מטהר ברכב זח קחצר פוחת למלול קעיפין
הפהר, אך כל זה אס פוצית החצר לא קה יוטר עasz: (ט) בן קבאר בתוכה בכתחות אש"ר" בקנש"א ורטב"א, וכן ברכבי מרדכי בגין קעיפין
מן-אברהם, ולכן כל חצר קשיה קים קהה ורשות-היחיד גמור ברכב זח רשות-היחיד קוי רשות-היחיד, ואם-בון קבר לבקבף
שגפרציז, ולא בטל חצר קשיה קים ברכב זח רשות-היחיד גמור ברכב זח רשות-היחיד קוי רשות-היחיד, ואם-בון קבר לבקבף
זה איני, אבל לשגנש שפир מאטורי הפקום לזרקף, שהרי ברכב גודא שחא הוא בית-סאים מאטום בקהלו גס-גן מטר לטלטל על
ספלוי או-על-פי שעודפים על בית-סאים, ומכל קוקום קשנעל אצטוף לאסור, וכבר-בן דיא שפיטל מטר גס לאסור, דיא ערודין
הקשר ורטב"א בלשנא קפא דכל שגדה בפיג'ון, והחטיר את האחדות: (ט) דחובבין אונט תגפונם גס כרך-רבקה, אך שפנקנו אינו נבר הילו נבר מרבון
וכד-אברא לא לקלפין סג דכל שגדה בפיג'ון ושה בפיג'ון גס כרך-רבקה: (ט) בן מאור קחצר פוחת רואש: (ט) גס וזה שם:
(ט) פשוט, ולא דמי להאי רה"ה בעשי רוחף לשלוחו מטר גס לאסורי רוחף מטר גס לאסורי רוחף גודא מושעה בגופה דבלל, שהרי קהה
מקלחא סטקה בעשר וחודר וחופר שעל-גביה ורונו אפללו עושה גודא קרע, מה שאין בן קא דלא עכיד בפה בלום, וכן מוח שם קבאר קברע"א, ען